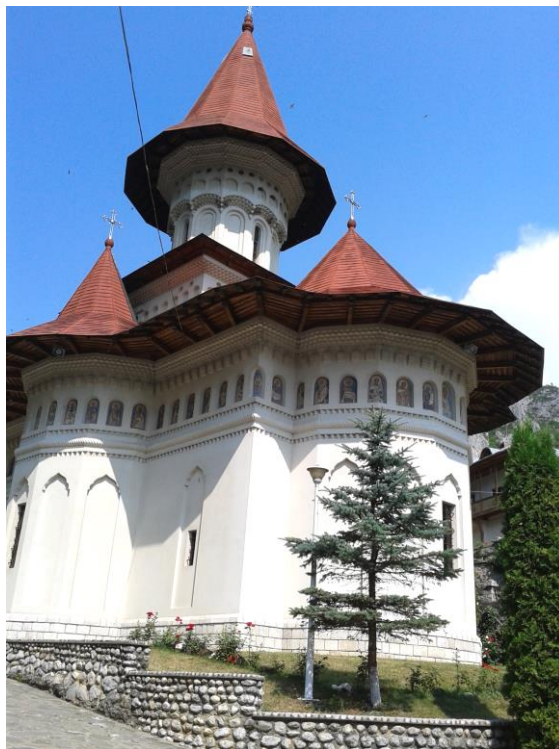

Părintele Dometie fusese călugărit la Prislop, împreună cu viitorul Mitropolit Antonie Plămădeală, în 1949. Oficiantul a fost părintele Arsenie Boca. Mai apoi, părintele Dometie, după o scurtă petrecere la Cioara, a ajuns marele duhovnic de la Râmeș. Vrednicul de pomenire Mitropolitul Antonie este cel ce m-a hirotonit arhiereu, secondat fiind de Înaltpreasfințitul Timotei al Aradului, Înaltpreasfințitul Justinian al Maramureșului și Preasfințitul Ioan al Oradiei. Așa că, în sufletul meu, rămâne o legătură tainică și sfântă, atât cu Mitropolitul Antonie, cât și cu părintele Dometie Manolache.

Pentru cei ce l-am prețuit și l-am iubit, amintirea sa rămâne o icoană smerită și plină de har.

Când ne oprim în fața crucii lui, citim cu duioșie: *"Arhimandrit Dometie Manolache, 1924-1975. Aici odihnește în pace, în așteptarea Învierii, ctitorul și duhovnicul obștii monahale de călugărițe a Mănăstirii Râmeș, județul Alba, și părintele sufletesc al multor credincioși din împrejurimi."*

Biserica Mănăstirii Râmeș, foto

Multe lucruri minunate povestesc și maicile, dar și numeroșii săi fii sufletești, pe care i-a ajutat și i-a mângâiat, iar faptele sunt vecine cu minunile Bunului Dumnezeu. Și cred că Dumnezeu îl ajuta pentru credința lui puternică, dar și pentru nevoința aspră pe care o făcea.

Prietenul său, Mitropolitul Antonie, era și el un om cu o puternică credință. Odată, când eram într-o situație limită, și oamenii nu puteau sau nu voiau să mă ajute, mi-a dat un îndemn de Pateric: *„aliază-te cu Dumnezeu!”* M-am aliat și Dumnezeu a rezolvat problema.

Maica Ierusalima povestește cum, în situații limită, la îndemnul Părintelui Dometie, se rugau și încercările erau depășite. În timpul inundațiilor din 1975, însă, a mers în sat cu câteva maici să aducă câteva pachete de cumpărături, pentru că mașinile nu circulau, și el a luat pachetele cele mai grele. Pe cale le-a povestit că a avut un vis foarte frumos. Când au ajuns la punte, Părintele Dometie s-a așezat jos lângă apă și... nu s-a mai ridicat. L-au dus maicile acasă și a fost mare tristețe. La înmormântarea sa a slujit Preasfințitul Emilian cu un sobor de peste o sută de preoți, înconjurați de peste patru mii de credincioși. A avut credință fierbinte, dragoste față de Dumnezeu și față de oameni, smerenie multă și inimă milostivă. Pentru obște, pentru credincioșii din Munții Apuseni, dar și pentru alte suflete răvășite din toată țara, întotdeauna a fost gata să spovedească, să sfătuiască, să ajute și să mângâie. S-a ostenit ca un bun ostaș a lui Hristos, iar acum se veselește împreună cu sfinții întru bucuria Stăpânului său.

Mănăstirea Râmeș, care-i păstrează mormântul, are un odor de mare preț. Maicile și credincioșii care ajung acolo se pot reculege la mormântul lui, prind putere și se pot gândi în spirit paulin: *„Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința”* (Evrei 13, 7). (Înaltpreasfințitul Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, text preluat din revista "Renașterea", Nr. 6, Anul XXVI)

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

"Să nu-L constrângem cu rugăciunile noastre pe Dumnezeu. Să nu-I cerem să ne scape de ceva, ci să cerem de la El putere și întărire, ca să le răbdăm pe toate."

Sfântul Porfirie Kafsokalivitul (1906 – †1991)